

»Tällaista fantasiaa et ole ikinä ennen lukenut.»

– KIRJAILIJA JENNIFER L. ARMENTROUT

ANTAA. PALAA.

RAUTA- LIEKKI

WSOY

NEW YORK TIMESIN BESTSELLERLISTAN YKKÖNEN

REBECCA YARROS

Suomentanut LAURA HAAVISTO

Empyreum-sarjassa aiemmin ilmestynyt

SIIVENISKU

REBECCA YARROS

RAUTALIEKKI

SUOMENTANUT LAURA HAAVISTO



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämä kirja on fiktiivinen teos. Nimet, hahmot, paikat ja tapahtumat ovat kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään fiktiivisesti. Mahdolliset yhtenevydet todellisiin tapahtumiin, tapahtumapaikkoihin ja ihmisiin, eläviin tai kuolleisiin, ovat sattumaa.



Englanninkielinen alkuteos
IRON FLAME
Copyright © 2023 by Rebecca Yarros
Suomenkielinen laitos © Laura Haavisto ja WSOY 2024
Werner Söderström Osakeyhtiö
Luvunaloituskuva yyanng/depositphotos
Neljännen siiven hierarkiakaavio Elizabeth Turner Stokes
Esilehtien kartta Melanie Korte
ISBN 978-951-0-50838-1
Painettu EU:ssa

*Sepratovereilleni.
Kaikki voima ei ole fyysistä.*

Rautaliekki on lohikäärmelentäjiä kouluttavan sotakorkeakoulun säälimättömään ja kilpailuhenkiseen maailmaan sijoittuva nopeatempoinen seikkailufantasia. Siellä sodankäynti, psykologinen ja fyysinen kidutus, vangitsemiset, voimakas väkivalta, rajut vammat, vaaralliset tilanteet, veri, raatelu, polttaminen, murhat, kuolema, eläinten kuolema, karkea kielenkäyttö, perheenjäsenten menettäminen, suru ja seksuaalinen kanssakäyminen ovat arkipäivää, kuten kirjan sivuilla kuvataan. Lukijat, jotka saattavat olla herkkiä tällaisille asioille, ottakaa tämä huomioon ja valmistautukaa liittymään vallankumoukseen...

NELJÄS SIIPI

Kaikkien muiden siipien hierarkia on samanlainen.



SIIVENKOMENTAJA



APULAISKOMENTAJA,
TOINEN KOMENTOKETJUSSA

KYNSI- LAIVUE



LAIVUEEN-
KOMENTAJA



APULAISKOMENTAJA,
TOINEN
KOMENTOKETJUSSA

LENTUE 1



LENTUE 2



LENTUE 3



LENTUE = 15-20 HENKEÄ

LIEKKI- LAIVUE



LAIVUEEN-
KOMENTAJA



APULAISKOMENTAJA,
TOINEN
KOMENTOKETJUSSA

LENTUE 1



LENTUE 2



LENTUE 3



KAKSINKERTAISET ÄÄRIVIIVAT = LENTUEENPÄÄLLIKÖ
YKSINKERTAISET ÄÄRIVIIVAT = APULAISPÄÄLLIKÖ, TOINEN KOMENTOKETJUSSA

HÄNTÄ- LAIVUE



LAIVUEEN-
KOMENTAJA



APULAISKOMENTAJA,
TOINEN
KOMENTOKETJUSSA

LENTUE 1



LENTUE 2



LENTUE 3





Seuraavan tekstin on uskollisesti litteroinut navarren kielestä nykykielelle Jesinia Neilwart, Basgiathin sotakorkeakoulun kirjurien kvadrantin kuraattori. Kaikki tapahtumat ovat tosia, ja nimet on säilytetty kaatuneiden urheuden kunnioittamiseksi. Pääskööt heidän sielunsa Malekin huomaan.

OSA YKSI

Tänä Navarren yhdistymisen 628. vuonna on täten kirjoihin merkitty, että lohikäärme on polttanut Aretian kaupungin kuten separatistiliikkeen päättäneessä sopimuksessa on määrätty. Ne, jotka pakenivat, selvisivät hengissä, ja ne, jotka eivät paenneet, hautautuivat kaupungin raunioihin.

– JULKINEN TIEDONANTO 628.35,
LITTEROINUT CERELLA NIELWART



1. LUKU

Vallankumous maistuu oudon... makealta.

Tuijotan naarmuisen puupöydän toisella puolella istuvaa iso-veljeäni Aretian linnoituksen valtavassa, kuhisevassa keittiössä ja mutustan hunajalla maustettua teeleipää, jonka hän on laittanut lautaselleni. Hitto, että onkin hyvää. Todella hyvää.

Ehkä se johtuu siitä, etten ole syönyt kolmeen päivään sen jälkeen, kun vähemmän mytologinen olento iski minua kylkeen myrkkytikarilla, jonka olisi pitänyt tappaa minut. Ja se *olisikin* tappanut minut ilman Brennania, joka ei nyt lakkaa hymyilemästä, kun minä pureskelen tässä ruokaani.

Tämä saattaa olla koko elämäni epätodellisin kokemus. Brennan on elossa. Myrkät, pimeyden soturit, joita olin luullut olevan vain taruissa, ovat todellisia. Brennan on elossa. Aretia on yhä pystyssä, vaikka se poltettiin tyrrendorilaiskapinan jälkeen kuusi vuotta sitten. Brennan on *elossa*. Minulla on uusi, kahdeksansenttinen arpi vatsassani, mutta en kuollut. Brennan. On. Elossa.

»Hyviä teeleipiä, eikö olekin?» hän kysyy ja nappaa yhden pöydällä välissämme olevalta tarjottimelta. »Tuovat mieleen ne, joita se kokki teki silloin, kun asuimme Calldyrissa, muistatko?»

Tuijotan ja pureskelen.

Hän on vain niin... oma itsensä. Ja silti hän näyttää erilaiselta kuin muistan. Hänen punaruskeat kutrinsa on leikattu lyhyiksi, eivätkä ne enää roiku hänen otsallaan. Hänen kasvopiirteissään ei enää ole samaa pehmeyttä kuin ennen, ja silmien ympärille on piirtynyt pieniä juovia. Mutta tuo hymy? Nuo silmät? Kyllä se on oikeasti hän.

Ja hänen ainoa ehtonsa oli, että söisin jotain, ennen kuin hän veisi minut lohikäärmeideni luo. Niin tyyppillistä Brennania.

Tairn ei tosin koskaan odottele lupia...

»*Minustakin sinun pitää syödä jotain.*» Tairnin matala, ylimielinen ääni täyttää pääni.

»*Joo, joo*», vastaan samaan tapaan ja yritän jälleen saada yhteyden Andarnaan. Yksi keittiöapulaisista kiiruhtaa ohitseni ja hymyilee Brennanille pikaisesti.

En saa Andarnalta vastausta, mutta tunnen hohtavan siteen välilämmen, vaikka se ei olekaan enää kultainen niin kuin Andarnan suومت. En ihan saa mielikuvaa päähäni, mutta aivoni ovatkin vielä hiukan tokkuraiset. Se nukkuu jälleen, mikä ei ole mitenkään kummallista sen jälkeen, kun se on käyttänyt kaiken energiansa ajan pysäyttämiseen, ja Ressonin tapahtumien jälkeen sen pitää varmaan nukkua kokonainen viikko.

»Et ole puhunut paljon mitään.» Brennan kallistaa päätään ihan samalla tavalla kuin aina ennenkin, kun yritti ratkoa jotakin pulmaa. »Se on vähän karmivaa.»

»Se, että sinä katselet, kun minä *syön*, on karmivaa», vastaan saatuani suun tyhjäksi. Ääneni on yhä hiukan karhea.

»Mitä sitten?» Hän kohauttaa hartioitaan häpeämättömästi, ja virnistys tuo esiin hymykuopan. Se on ainoa poikamainen piirre, joka hänessä on jäljellä. »Muutama päivä sitten olin aika varma, etten saisi ikinä enää katsella sinun tekevän, no, *mitään*.» Hän haukkaa ison palan. Hänen ruokahalunsa on ilmeisesti entisellään, mikä on oudolla tapaa lohdullista. »Ole hyvä, muuten, ennallistamisesta. Pidä sitä vaikka kaksikymmentäyksivuotislahjanasi.»

»Kiitos.» Aivan. Nukuin syntymäpäiväni ohi. Siinä, että makasin sängyssä kuoleman kielissä, oli varmaan ihan riittävästi draamaa kaikille täällä linnassa tai talossa tai mikä ikinä tämä onkaan.

Xadenin serkku, Bodhi, astelee keittiöön univormu yllään, käsi kantositeessä ja musta kiharapehko äskettäin siistittynä.

»Everstiluutnantti Aisereigh», Bodhi sanoo ja ojentaa Brennanille kahtia taitetun viestin. »Tämä saapui juuri Basgiathista. Lentäjä viipyy täällä iltaan asti, jos haluat vastata.» Hän hymyilee minulle ja muistuttaa pehmeämpää versiota Xadenista niin paljon, että saa minut jälleen kerran hätkähtämään. Hän nyökkää veljelleni, kääntyy ja lähtee.

Basgiathista? Joku lentäjä täällä? Montako heitä on? Kuinka suuri tämä vallankumous oikein on?

Kysymyksiä sinkoilee mielessäni nopeammin kuin saan suuni auki. »Hetkinen. Oletko sinä everstiluutnantti? Ja kuka on Aisereigh?» kysyn. Niinpä niin, koska *se* on tässä tärkeintä.

»Minun oli vaihdettava sukunimeni ilmeisistä syistä.» Hän vilkaisee minua ja murtaa sinisen vahasinetin avatakseen viestin. »Ja on aika yllättävää, miten nopeasti sitä saakaan ylennyksen, kun kaikki yläpuolella olevat kuolevat», hän sanoo, lukee sitten kirjeen ja työntää sen kiroten taskuunsa. »Minun pitää mennä tapaamaan neuvostoa, mutta syö sinä teeleipäsi ja nähdään aulassa puolen tunnin kuluttua, niin vien sinut lohikäärmeidesi luo.» Kaikki jäljet hymykuopasta ja nauravasta isoveljestä ovat kadonneet, ja niiden tilalla on mies, jota tuskin tunnistan, minulle tuntematon upseeri. Brennan voisi yhtä hyvin olla ventovieras.

Vastaustani odottamatta hän työntää tuolinsa taaksepäin, nousee ja harppoo pois keittiöstä.

Siemilen maitoani ja tuijotan tyhjää paikkaa, jonka veljeni jätti pöydän toiselle puolelle. Tuoli on yhä ulos vedettynä, aivan kuin hän saattaisi palata hetkenä minä hyvänsä. Nielaisen kurkkuuni juuttuneen viimeisen teeleivän palan ja nostan leukaani, sillä olen päättänyt, etten enää ikinä aio istua odottamassa veljeni paluuta.

Nousen pöydästä ja lähdän keittiöstä hänen peräänsä pitkälle käytävälle. Hänellä on mitä ilmeisimmin ollut kiire, koska häntä ei näy missään.

Kuviollinen matto vaimentaa askelten äänet leveällä ja korkealla kaarikäytävällä, kun saavun – *obo*. Kaksi leveää, hohtavaa ja koristeellisten kaiteiden reunustamaa portaikkoa kaartuu aulan seinien viertä ylös kolmanteen – ei vaan neljänteen – kerrokseen asti.

Tähän asti olen ollut niin keskittynyt vain veljeeni, etten ole lainkaan katsellut ympärilleni, mutta nyt tuijotan häpeämättömästi valtavan tilan

arkkitehtuuria. Jokainen porrastasanne on hiukan eri kohdassa edeltävään nähden, ja on kuin portaikko kohoaisi ylös vuotta, johon tämä linnoitus on kaiverrettu. Aamuinen valo virtaa sisään kymmenistä pienistä ikkunoista, jotka koristavat viisi kerrosta korkeaa seinäpintaa linnoitukseen johtavien massiivisten kaksoisovien yllä. Ikkunat näyttävät muodostavan jonkinlaisen kuvion, mutta olen liian lähellä hahmottaakseni kokonaisuuden.

Näkökulmani on rajallinen, mikä tuntuu olevan metafora koko tämänhetkisellem elämälleni.

Kaksi vartijaa tarkkailee jokaista askeltani, mutta ei tee elettäkään yrittääkseen pysäyttää minua, kun kävelen heidän ohitse. Minua ei siis ainakaan pidetä vankina.

Jatkan kulkuani talon pääaulan poikki ja alan kuulla puhetta vastapäisestä huoneesta, jonka kahdesta suuresta, koristeellisesta ovesta toinen on auki. Lähestyessäni sitä tunnistan välittömästi Brennanin äänen, ja tuttu sointi kouraisee rintaani.

»Se ei tule onnistumaan», Brennan sanoo syvällä äänellään. »Seuraava ehdotus.»

Pääsen valtavan aulan poikki ja jätän huomiotta mitä ilmeisimmin vasemmalle ja oikealle levittäytyvät rakennuksen muut siivet. Paikka on ällistytävä. Puoliksi palatsi, puoliksi koti ja läpikotaisin linnoitus. Paksut kiviseinät pelastivat sen varmalta tuholta kuusi vuotta aiemmin. Lukemani perusteella yksikään armeija ei ole koskaan päässyt tunkeutumaan Riorsonin suvun taloon, ei edes niiden kolmen tietämäni piirityksen aikana.

Kivi ei pala. Niin Xaden minulle sanoi. Kaupunkia – joka nyt on kutistunut kyläksi – on jälleenrakennettu kaikessa hiljaisuudessa salaa jo vuosia aivan kenraali Melgrenin nenän alla. Kapinallissymbolit, teloitettujen kapinallisupseerien lasten iholle taikavoimin tehdyt merkit, naamioivat heidät jollakin tavalla Melgrenin sinettivoimalta, kun he kokoontuvat yhteen kolmen tai useamman hengen ryhmissä. Melgren ei näe sellaisten taisteluiden lopputulosta, jossa he ovat mukana, joten hän ei ole koskaan kyennyt »näkemään», että he järjestäytyvät taisteluvalmiuteen täällä.

Riorsonin sukutalon tietyt piirteet – sijainti vuorenrinteessä, josta käsin sitä on helppo puolustaa, mukulakivilattiat ja pääsisäänkäynnin

teräsvahvisteiset kaksoisovet – muistuttavat minua Basgiathista, sotakorkeakoulusta, jota olen kutsunut kodikseni siitä lähtien, kun äitini sijoitettiin sinne komentajaksi. Mutta siihen yhtäläisyydet sitten loppuvatkin. Täällä on oikeaa taidetta seinillä eikä vain jalustoille nostettuja rintakuvia sotasankareista, ja olen aika varma, että aulan toisella puolella, avoimessa oviaukossa seisovia Bodhia ja Imogenia vastapäätä roikkuu aito poromieliläinen seinävaate.

Imogen nostaa etusormen huulilleen ja viittilöi tulemaan tyhjälle paikalle hänen ja Bodhin väliin. Asetun siihen ja huomaan, että Imogenin puolittain ajeltu tukka on värjätty kirkkaanpinkiksi sillä välin, kun minä olen lepäillyt. Hänellä on selvästi täällä kotoisa olo. Samoin Bodhilla. Ainoat merkit siitä, että kumpikaan on ollut taistelussa, ovat Bodhin murtunutta käsivartta kannatteleva kantoside ja Imogenin haljennut huuli.

»Jonkun on sanottava itsestänselvyys ääneen», sanoo vanhempi mies, jolla on silmälappu ja kotkannenä. Hän istuu pitkän, koko kaksi kerrosta ylöspäin kohoavan huoneen läpi ulottuvan pöydän kauimmaisessa päässä. Harvenevat harmaat hapsot kehystävät hänen kevyesti päivettyneiden, parkkiintuneiden kasvojensa syviä uurteita, ja hänen leukansa roikkuu kuin gnuulla. Hän nojaa taaksepäin tuolissaan ja laskee paksun kätensä pullean vatsansa päälle.

Pöydän ympärille mahtuisi helposti kolmekymmentä ihmistä, mutta nyt vain viisi istuu sen ääressä ja kaikilla on yllään lentäjien musta uniformu. He ovat sijoittuneet pöydän toiselle puolelle, hiukan ovesta eteenpäin niin, että nähdäkseen meidät heidän pitäisi kääntyä kokonaan ympäri – mitä he eivät tee. Brennan kävelee edestakaisin pöydän edessä, mutta hänkään ei voi helposti huomata meitä sieltä.

Sydän hyppää kurkkuuni, ja tajuan, että vie aikaa tottua näkemään Brennan elossa. Hän on jotenkin aivan samanlainen kuin millaisena hänet muistan – mutta silti erilainen. Hän on kuitenkin täällä – elossa, täysissä voimissa ja tuijottaa juuri nyt pitkällä seinällä roikkuvaa mantereen karttaa. Koossa sille vetää vertoja vain Basgiathin taistelukatsaussalin kartta.

Kartan edessä seisoo kättään massiivisen tuolin selkänojalla lepuuttava ja samalla pöydän ääressä istuvia tiukasti tuijottava Xaden.

Hän näyttää hyvältä, vaikka unenpuute on piirtänyt lämpimän ruskealle iholle mustat silmäanaluset. Viistot poskipäät, tummat silmät,

joiden katse yleensä pehmenee, kun kohtaa omani, toista kulmakarvaa halkova ja silmän alle jatkuva arpi, leukalinjaan ulottuva kiemurteleva, hohtava symboli ja suun veistokselliset ääriviivat, jotka tunnen yhtä hyvin kuin omani, tekevät hänestä fyysisesti aivan helvetin täydellisen minulle, ja siinä on vasta kasvot. Entä hänen vartalonsa sitten? Jotenkin se on vieläkin parempi, ja hänen kykynsä käyttää sitä minun kanssani...

Ehei. Pudistan päätäni ja katkaisen ajatuskulkuni siihen paikkaan. Xaden on ehkä komea ja vaikutusvaltainen ja pelottavan tappava – minkä ei pitäisi olla niin kiihottavaa kuin on – mutta en voi luottaa siihen, että hän kertoisi minulle totuuden... no, mistään. Mikä todella *sattuu*, koska olen niin sääliittävän rakastunut häneen.

»Ja mikä on se itsestäänselvyys, joka sinun on sanottava, majuri Ferris?» Xaden kysyy umpikyllästyneen kuuloisena.

»Tämä on neuvoston kokous», Bodhi kuiskaa minulle. »Viisi jäsentä riittää päätösvaltaisuuteen ja äänestykseen, sillä kaikki seitsemän jäsentä eivät melkein koskaan ole täällä samaan aikaan, ja esityksen hyväksymiseen tarvitaan neljä ääntä.»

Arkistoin tiedot muistiini. »Onko meillä lupa kuunnella?»

»Kokoukset ovat avoimia kaikille, jotka niihin haluavat osallistua», Imogen vastaa yhtä hiljaa.

»Ja me osallistumme... käytävältä käsin?» kysyn.

»Kyllä», Imogen vastaa sen enempiä selittelemättä.

»Paluu on ainoa vaihtoehto», Kotkannenä jatkaa. »Muuten vaaranamme kaiken, mitä olemme täällä rakentaneet. Tänne tulee etsintäpartioita, eikä meillä ole tarpeeksi lentäjiä...»

»On vähän vaikeaa värvätä väkeä, kun pitää pysyä huomaamattomana», keskeyttää pienikokoinen nainen, jolla on kiiltävä, korpinmusta tukka. Tummanruskea iho kurtistuu silmäkulmista, kun hän tuijottaa vanhempaa miestä vihaisesti.

»Eipä poiketa nyt aiheesta, Trissa», Brennan sanoo ja hieroo nenänvarttaan. Isän nenä. Heidän yhdennäköisyytensä on hämmästyttävä.

»Ei ole mitään järkeä lisätä lukumääräämme ilman toimivaa ahjoa, jonka avulla voisimme aseistaa tulijat.» Kotkannenän ääni kohoo muiden yläpuolelle. »Meiltä puuttuu yhä luminaari, jos ette ole sattuneet huomaamaan.»

»Ja missä vaiheessa ovat neuvottelut aiheesta varakreivi Tecarusin kanssa?» isokokoinen mies kysyy tyynellä, jylyseväällä äänellä samalla, kun pikimusta käsi hivelee paksua hopeanharmaata partaa.

Varakreivi Tecarus? Sellaista aatelissukua ei ole ollut missään Navarren luetteloissa. Ei aatelistoomme edes kuulu varakreivejä.

»Pyrimme yhä diplomaattiseen ratkaisuun», Brennan vastaa.

»Ratkaisua ei ole. Tecarus ei ole päässyt yli viimekesäisestä loukkauksestasi.» Vanhempi nainen, joka on jämerä kuin taistelukirves, nautitsee katseensa Xadeniin. Hänen vaaleat hiuksensa hipovat neliskulmaista, kelmeää leukaa.

»Minähän olen alusta asti sanonut, ettei varakreivi tule ikinä antamaan sitä meille», Xaden vastaa. »Se mies vain *keräilee* asioita. Hän ei käy *kauppaa* niillä.»

»No, nyt hän ei ainakaan käy *kauppaa* meidän kanssamme», nainen tokaisee silmiään siristäen. »Etenkin, jollet edes harkitse hänen viimeisintä tarjoustaan.»

»Hän voi painua vittuun *tarjouksineen*.» Xadenin ääni on tyyni, mutta hänen silmissään on kova katse, joka kertoo, ettei hänen kanssaan kannata olla eri mieltä. Kuin osoittaakseen näille ihmisille, etteivät he ole hänen aikansa arvoisia, hän kiertää jättimäisen tuolin ja istahtaa sille. Hän oikaisee pitkät jalkansa ja laskee käsivartensa tuolin samettisille kasinojille – aivan kuin hänellä ei olisi huolen häivää tässä maailmassa.

Huoneeseen laskeutuva hiljaisuus on paljonpuhuva. Hän herättää valankumouksen neuvostossa yhtä paljon kunnioitusta kuin Basgiathissa. En tunnista lentäjistä ketään Brennanin lisäksi, mutta hiljaisuudesta päätellen voisin vaikka vanhoa, että Xaden on vaikutusvaltaisin ihminen koko huoneessa.

»*Toistaiseksi*», Tairn muistuttaa minua sellaisella ylimielisyydellä, jolla vain sata vuotta mantereen mahtavimpiin lukeutunut taistelulohikäärme voi. »*Ohjeista ihmisiä tuomaan sinut laaksoon, kun politikointi on saatu päätökseen.*»

»Jonkinlainen ratkaisu on paras löytyä. Jos emme pysty seuraavaa vuotta toimittamaan parville riittävästi aseita, jotta ne voivat taistella kunnolla, tilanne kääntyy eikä meillä ole enää mitään mahdollisuutta pidätellä myrkkien etenemistä», Hopeaparta huomauttaa. »Silloin kaikki tämä on ollut turhaa.»

Vatsaani kouraisee. Vuosi? Olemmeko *niin* lähellä hävitä sodan, josta en vielä muutama päivä sitten edes tiennyt mitään?

»Kuten sanottua, pyrin diplomaattiseen ratkaisuun luminaarin suhteiden» – Brennanin äänensävy terävöityy – »ja olemme nyt ajautuneet niin kauas aiheesta, että en ole varma, onko tämä edes sama kokous.»

»Minä äänestän, että otamme Basgiathin luminaarin», Sotakirves ehdottaa. »Jos olemme näin lähellä tappiota tässä sodassa, ei ole muutaakaan vaihtoehtoa.»

Xaden katsoo Brennania tavalla, jota en osaa tulkita, ja vedän sitten syvään henkeä, kun tajuan sen – hän todennäköisesti tuntee veljeni paremmin kuin minä.

Ja hän piti Brennanin minulta salassa. Kaikista hänen salaamistaan asioista minun on vaikeinta niellä tätä.

»*Ja mitä olisit tehnyt sillä tiedolla, jos hän olisi sen sinulle kertonut?*» Tairn kysyy.

»*Lakkaa sotkemasta logiikkaa tunneperäiseen kiistaan.*» Ristin käsivarret rinnalleni. Sydämeni ei salli mieleni antaa Xadenille kokonaan anteeksi.

»Olemme käsitelleet asian jo», Brennan sanoo päättäväisesti. »Jos viemme Basgiathin laitteen, Navarre ei kykene täyttämään vartioasemien varastoja. Lukemattomia siviilejä kuolee, jos suojat pettävät. Haluaako joku teistä olla vastuussa siitä?»

Seuraa hiljaisuus.

»Sitten olemme yhtä mieltä», Kotkannenä sanoo. »Kadettien *on* mentävä takaisin ainakin siihen asti, että pystymme toimittamaan parville aseita.»

Ai.

»He puhuvat meistä», kuiskaen. Sen takia seisomme poissa heidän välittömästä näköpiiristään.

Bodhi nyökkää.

»Olet epätavallisen vaitonainen, Suri», Brennan huomioi ja vilkaisee leveäharteista brunettia, jolla on oliivinvärisen iho ja yksittäinen hopeinen raita hiuksissaan. Naisen nenä nykii kuin ketulla, kun hän istuu Brennanin vierellä.

»Minä ehdotan, että lähetämme pois kaikki niitä kahta lukuun ottamatta.» Hänen penseä asenteensa saa kylmät väreet kulkemaan pitkin selkäpiitäni, kun hän naputtelee luisevia sormiaan pöydänpintaan niin,

että jättimäinen smaragdisormus välähtää. »Kuusi kadettia osaa valehdella yhtä hyvin kuin kahdeksan.»

Kahdeksan.

Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen ja kolme merkittyä, joihin en ollut ehtinyt tutustua ennen kuin meidät heitettiin keskelle taistelua, sekä... minä.

Kuvotus nousee kurkkuun kuin vuorovesi. Sodankäyntiturnaus. Meidän pitäisi olla osallistumassa vuoden viimeiseen siipien väliseen kilpailuun lentäjien kvadrantissa Basgiathissa, mutta sen sijaan päädyimme keskelle tappavaa taistelua sellaista vihollista vastaan, jonka olin vielä viime viikolla luullut kuuluvan vain kansantaruihin, ja nyt olemme... no, olemme täällä, kaupungissa, jota ei pitäisi olla olemassa.

Tosin emme kaikki.

Kurkkuani kuristaa, ja räpyttelen kihelmöiviä silmiäni. Soleil ja Liam eivät selvinneet.

Liam. Vaaleat hiukset ja taivaansiniset silmät täyttävät muistoni, ja kipu leviää rintakehäni. Hänen vallaton naurunsa. Hänen eläväinen hymynsä. Hänen uskollisuutensa ja kiltteytensä. Kaikki se on poissa. *Hän on poissa.*

Ja vain, koska hän lupasi Xadenille suojelevansa minua.

»Kukaan kahdeksasta ei ole uhrattavissa, Suri.» Hopeaparta keikkuu tuolin kahden takajalan varassa ja tutkailee Xadenin takana olevaa karttaa.

»Mitä sinä ehdotat, Felix?» Suri tivaa. »Sitäkö, että alkaisimme pyörittää tällä runsaalla vapaa-ajallamme omaa sotakorkeakoulua? Useimmat heistä eivät ole vielä käyneet koulutustaan loppuun. Heistä ei ole meille toistaiseksi hyötyä.»

»Ihan kuin teistä kenelläkään olisi sananvaltaa siihen, palaammeko me», Xaden keskeyttää ja saa kaikkien huomion. »Kuuntelemme neuvoston suositusta, mutta suhtaudumme siihen vain sellaisena – *suosituksena.*»

»Emme voi vaarantaa sinun henkeäsi...» Suri inttää.

»Minun henkeni on samanarvoinen kuin kenen tahansa heistä.» Xaden viittaa kädellään meihin päin.

Brennan katsoo minuun ja sitten ympärilleen.

Jokainen pää huoneessa kääntyy meitä kohti, ja yritän vastustaa vaimomaista halua peräännyä, kun lähes kaikkien katse kohdistuu minuun.

Kenet he näkevät? Lilithin tyttären? Vai Brennanin siskon?

Nostan leukaani, sillä olen molempia... mutta en tunne olevani kumppaakaan.

»Ei jokaisen», Suri sanoo ja katsoo suoraan minuun. *Auts*. »Miten olette voineet vain seistä siinä ja antaa hänen kuunnella neuvoston keskustelua?»

»Jos ette olisi halunneet hänen kuulevan, olisitte sulkeneet oven», Bodhi vastaa ja astuu sisään huoneeseen.

»Häneen ei voi luottaa!» Suuttumus kenties saa Surin posket punhumaan, mutta katseessa kiiluu pelko.

»Xaden on jo ottanut vastuun hänestä.» Imogen astuu sivulle ja tulee hiukan lähemmäs minua. »Niin julma kuin käytäntö onkin.»

Katseeni käännähtää Xadeniin. Mistä helvetistä Imogen oikein puhuu?

»En edelleenkään ymmärrä kyseistä päätöstä», Kotkannenä lisää.

»Päätös oli helppo. Hän on kymmenen kertaa minun veroiseni», Xaden sanoo, ja hänen katseensa kiihkeys salpaa henkeni. Jos en tietäisi paremmin, saattaisin luulla, että hän tarkoittaa sanomaansa. »Enkä viittaa hänen sinettivoimaansa. Olin joka tapauksessa kertonut hänelle kaiken, mistä täällä on keskusteltu, joten avonainen ovi on sivuseikka.»

Rintaani syttyy toivonkipinä. Ehkä hän todella on lopettanut salailun.

»Hän on kenraali Sorrengailin tytär», Taistelukirves huomauttaa selvästi turhautuneella äänellä.

»Ja minä olen kenraalin poika», Brennan sanoo.

»Mutta sinä olet enemmän kuin todistanut lojaaliutesi viimeisten kuuden vuoden aikana!» Taistelukirves huudahtaa. »Hän ei!»

Suuttumus kuumottaa kaulaani ja kohoaa kasvoilleni. He puhuvat minusta kuin en olisi paikalla.

»Hän taisteli rinnallamme Ressonissa.» Bodhi jännittyy, ja hänenkin äänensä kohoaa.

»Hänet pitäisi vangita.» Surin kasvot muuttuvat punakirjaviksi, kun hän työntää itsensä kauemmas pöydästä ja nousee seisomaan. Hänen katseensa käännähtää hiusteni hopeisiin latvoihin, jotka olen sitonut lettikruunuksi pääni päälle. »Hän voi tuhota meidät kaikki tiedoillaan.»

Vaikka aarnikotkalentäjät eivät kykene tuottamaan
sinettivoimia, he eivät ole voimattomia.
On siis virhe aliarvioida heitä.

– POROMIELIN AARNIKOTKAT, TUTKIELMA TAISTELUSTA,
KIRJOITTANUT MAJURI GARION SAVOY

Sarjan aloitusosasta SIIVENISKU sanottua:

»*Siivenisku* on mehevää romantasiaa, jossa ei säästellä seksiä ja myyttisiä petoja.»

– Vesa Sisättö, *Helsingin Sanomat*

»Juoni ja maailma vei mennessään. Kirjalle ★★★★★/5»

– @satun_kirjakorneri

»Rakastin! ★★★★★/5»

– @kansikuvassa

»Lohikäärmeiden ja lentäjien välinen sanailu oli tosi nokkelaa ja tosi
viihdyttävää. ★★★★★»

– @tarinaviidakko

»Lohikäärmeitä, juonittelua, salaisuuksien selvittämistä, kasvua, taisteluja... Tämä kirja oli
mahtava! Lukiessa eli sellaista tunteiden vuoristorataa että alta pois. En olisi millään
malttanut laskea tätä käsistäni, onneksi seuraava osa ilmestyy suomennettuna piakkoin.»

– @kivilimpun_kirjahylly

»Rebecca Yarroksen ilmiöksi noussut *Siivenisku* (suom. Laura Haavisto) on juuri niin
koukuttava kuin sitä on hehkutettu niin maailmalla kuin Suomessakin.»

– Niina Tolonen, risingshadow.fi



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50838-1